

βοιδοουρά ή, πολλαχ. βοιδοουρά Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Εὐβ. (Ἄκρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) βοιδοουρά Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ οὐρά, παρ' ὃ καὶ νοῦρά.

Τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς βοός, τὸ ὅποιον ξηραίνονμενον χρησιμοποιεῖται πρὸς ἀποδίωξιν μυῶν.

βοιδοπαίδο τό, ἀμάρτ. βοιδουπαίδον Σάμ. βοδοπαίδο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ παῖδι.

Πλευριαῖον ὁστοῦν βοός μετὰ τοῦ κρέατός του.

βοιδοπανούκλα ή, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πανούκλα.

Ἐπιδημικὴ νόσος τῶν βοῶν.

βοιδοπατειέμαι ἀμάρτ. βοιδουπατειῶμι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τοῦ ρ. πατειέμαι < πατῶ.

Πατῶμαι ὑπὸ βοῶν, ἐπὶ ἀγροῦ: Βοιδουπατήθ'κι τὸν χουράφ'. Βοιδουπατ'μένου χουράφ' δὲ φνιγρῶν'.

βοιδοπάτημα τό, Μέγαρ. βοδοπατ'μα Σκῦρ. βοιδοπατημά ή, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πάτημα.

Ἴχνος διαβάσεως βοός. Συνών. βοιδάχναρο, βοιδοέμποδο, βοιδοοπλή, βοιδοπατημασιὰ, βοιδοπατησιὰ, βοιδοπατησοῦλλα.

βοιδοπατημασιὰ ή, ἀμάρτ. βοδοπατ'μασὰ Σκῦρ. βοιδουπατ'μασὰ Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πατημασιὰ.

1) Βοιδοπάτημα, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Μετων. ἄνθρωπος περιπατῶν σκυμμένος καὶ σύρων βαρέως τὰ βήματα Σκῦρ.: Σὰ τὸ ζῶ περπατεῖ ή βοδοπατ'μασὰ. Ἡ βοδοπατ'μασὰ ἂν σὲ πατήση, θὰ σὲ ξεψ'χιάση.

βοιδοπατησιὰ ή, ἀμάρτ. βοιδοπατησὰ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βοιδουπατ'σὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.) βοιδοπατησέα Μέγαρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πατησιὰ.

Βοιδοπάτημα, ὃ ἰδ.

βοιδοπατησοῦλλα ή, βοιδουπατ'σοῦλλα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοιδοπατησιὰ καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -οῦλλα.

Ἴχνος ποδὸς μικροῦ βοός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδοπάτημα.

βοιδόπαχο τό, ἀμάρτ. βοιδόπαχο Κρήτ. (Μεραμβ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πάχος.

Βουβωνικὸν ἀπόστημα σκληρόν.

βοιδοπικάζω Πελοπν. (Βούρβουρ. Κορινθ. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τοῦ ρ. πεικάζω, δι' ὃ ἰδ. ἀπεικάζω.

Ἐννοῶ βραδέως. Συνών. βοιδονοιῶθω.

βοιδόπεινα ή Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πείνα.

Μεγάλῃ πείνᾳ, βουλμία.

βοιδοπέτσι τό, σύνηθ. βοιδουπέτσι πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βοῦποπέτσι Τσακων. βοιδοπέτσιν Πόντ. βοι-

δοπέσι Μύκ. βοιδόπετσο πολλαχ. βοιδόπετσο Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πετσί.

1) Τὸ δέρμα τοῦ βοός σύνηθ. καὶ Πόντ. Τσακων. Συνών. βοιδοτόμαρο. 2) Μετων. ἄνθρωπος ἰσχυρογνώμων, πείσμων (ή μεταφ. ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς δυσκόλου κατεργασίας τοῦ δέρματος τοῦ βοός). Κρήτ.

βοιδόπηλος ὁ, ἀμάρτ. βοιτοόπηλος Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βοιδιά, παρ' ὃ καὶ βοιτσά, καὶ πηλός.

Μεῖγμα κόπρου βοός καὶ χρώματος, δι' οὗ χρίουν τὴν κυψέλην.

βοιδόπιττα ή, ἀμάρτ. βοιόπιττα Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πίττα.

Ἄρτος εἰδικῶς παρασκευαζόμενος μετὰ σταφίδων καὶ προσφερόμενος εἰς τοὺς γεωργοὺς τὴν ἡμέραν τῶν Φώτων.

βοιδοπόδαρο τό, ἀμάρτ. βοιδουπόδαρον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ ποδάρι.

Ὁ πούς τοῦ βοός.

βοιδόπολι ή, Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πόλι.

Οἶονεῖ ή τῶν βοῶν πόλις: Παροιμ. Ἄλλοι πάν' εἰς τὴν Πόλι τῶ' ἄλλοι εἰς τὴν βοιδόπολι (εἰρωνικῶς ἐπὶ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι, ἂν καὶ ἔχουν ξενιτευθῇ καὶ ζήσῃ εἰς μέρη πολιτισμένα, ἐξακολουθοῦν ἐν τούτοις νὰ εἶναι μωροὶ καὶ νὰ φέρονται ἀγροίκως).

βοιδόπωνος ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πόνος.

Ἡ νόσος ἀνθραξ.

βοιδόπουλλο τό, Ἄνδρ. κ. ἂ. βοιδόπουλλο Ἄνδρ. κ. ἂ. βοιδόπουλλο Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. κ. ἂ. βοιδοπούλλι Τήλ. βοιδόπον. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) βοιδοκ-κο Καπ. βοιδόκ-κο Καπ. βοιδοκ-κο Καπ. βοιτόκ-κο Καπ. βοιτόκ-κο Καπ. βοιδέκο ὁ, Πόντ. (Ἄφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς καταλ. -πουλλο, δι' ἣν ἰδ. -πουλλος. Ὁ τύπ. βοιδόπουλλο καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. βοιδόπον ἐκ τοῦ διαμέσου ἀμαρτ. βοιδόπ'λον. Διὰ τοὺς τύπ. εἰς -όκ-κο ἰδ. ΔΟΙΚΟΝΟΜΙΔ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 8 (1938) 71 κέξ.

Μικρὸς ἄρρην βοῦς, μόσχος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδάκι 1.

βοιδόπουτσα ή, πολλαχ. βοιδόπ'τσα Μακεδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ πούτσα.

Βοιδόνευρο, ὃ ἰδ.

βοιδοσκάρης ὁ, Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι τοῦ ρ. σκαρίζω.

Βουκόλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδᾶς A 1.

βοιδοσκαρούδι τό, Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοιδοσκάρης καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδι.

Παῖς βουκόλος, Συνών. βοιδαράκι, βοιδαρέλλι.

βοιδόσκοινο τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ἀνδρίτσ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Λάστ. Μεσσ. Παππούλ. Ὀλυμπ. Σαραντάπ. Τρίκκ. Χατζ.) κ. ἂ. — Λεξ. Δημητρ. βοιδόσδοινο

Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) βοιδόσκοινο Πελοπν. (Όλυμπ.)
 α. βοιδόσκοινι Λεξ. Αίν.

Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σκρινί. Περί τοῦ μεταπλα-
 οῦ τῆς λέξεως ἀπὸ τὸ βοιδόσκοινι ἰδ. Γ' Χατζιδ. ΜΝΕ
 70-3 καὶ 179 κέξ.

1) Σχοινίον προσδεδεμένον εἰς τὰ κέρατα τῶν ἀρο-
 τῶντων βοῶν, διὰ τοῦ ὁποίου ὡς χαλινοῦ ὁ γεωργὸς
 ἡγεῖ αὐτὰ ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ὁ ἥλιος πῆρε - σηκώθηκε ἕνα
 βοιδόσκοινο (ἀνῆλθεν ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα ὅσον εἶναι τὸ
 σκοπὸς ἐνὸς βοιδόσκοινου) καὶ Ὁ ἥλιος θέλει ἕνα βοιδό-
 σκοινο νὰ πέσῃ (ἀπέχει κατὰ τὴν δύσιν ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα
 ὅσον ἕνα βοιδόσκοινο) Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ.
 Λυμπ. Παππούλ. Σαραντάπ. Τρίκκ. Χατζ. κ. α. Συ-
 νων. βοιδόλουρα, βοιδοτριχιά, ζεύτης. Πβ. βοι-
 δοκέντρι. 2) Μονὰς μήκους δύο ὀργυιῶν Πελοπν.
 (Κλουτσινοχ. Λάστ.)

βοιδόσκολή ἡ, ἀμάρτ. βοιδουσκουλή Εὐβ. (Ἄκρ.)
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σκολή.

Οἶονεὶ τὸ σχολεῖον τῶν βοῶν, εἰρωνικῶς ἐπὶ ἀνθρώ-
 που ὅστις δὲν ἐφοίτησε καθόλου εἰς σχολεῖον, ἀλλ' ἡσχο-
 λεῖτο μόνον εἰς τὴν φύλαξιν τῶν βοῶν εἰς τὴν ἡλικίαν
 καθ' ἣν ἐπρεπε νὰ μάθῃ γράμματα: Ξέρ' οὐ δεῖνα γράμ-
 ματα; — Πῶς; ἔχ' βγάν' τ' βοιδουσκουλή. Πέρασι πού
 τ' βοιδουσκουλή, γι' αὐτὸ εἶναι ἔτσ' ξιφτέρ' ἔς τὰ γράμματα.

βοιδόσπιτο τό, Εὐβ. (Κάρυστ.) Μέγαρ. βοιδόσπιτο
 Ἄμοργ. β'δόσπιτο Πάρ. β'δόσπ'το Πάρ. (Λεῦκ.)
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σπίτι.
 Βοιδόκαλυβο, ὁ ἰδ.

βοιδόσταβλος ὁ, Λεξ. Μπριγκ.
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ στάβλος.
 Βοιδόκαλυβο, ὁ ἰδ.

βοιδοσταλειὸ τό, Εὐβ.
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σταλειό.
 Τόπος σκιερὸς, ὅπου καταφεύγουν οἱ βόες κατὰ τὰς
 καυστικὰς μεσημβρινὰς ὥρας τοῦ θερόυς. Συνών. βοι-
 δοσταλός.

βοιδοσταλὸς ὁ, Λεξ. Βλαστ. 290 Δημητρ. βοι-
 δοσταλὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.) βοιδόσταλὸς Εὐβ. (Ἄκρ.)
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σταλός.
 Βοιδοσταλειό, ὁ ἰδ.

βοιδοστάφυλο τό, ἀμάρτ. βοιδουστάφ'λου Στε-
 ρελλ. (Καλοσκοπ.)
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σταφύλι.
 Σταφύλι μὲ μεγάλας μαύρας ρῥιγας. Συνών. βοι-
 δομμάτη: 2 α, βοιδομμάτι 2.

βοιδόστομα τό, Πελοπν. (Τρίκκ.) βοιδόστομα Χίος
 — Λεξ. Βλαστ. 296 βοιδόστομα Λέσβ.
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ στόμα.
 1) Στόμα βοὸς Πελοπν. (Τρίκκ.): Φρ. Κλείσε τὸ βοι-
 δόστομά σου! (πρὸς τὸν ἔχοντα στόμα ἀκρατὲς καὶ διαρ-
 κῶς φλυαροῦντα). 2) Τὸ φέμωτρον τῶν βοῶν Λέσβ.
 Χίος — Λεξ. Βλαστ. 296.

βοιδουσκηά ἡ, ἀμάρτ. βοιδουσουτῆς Πελοπν.
 (Γελίν.)
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σκηά.
 Συκὴ παράγουσα μεγάλα σῦκα.

βοιδόσουκο τό, ἀμάρτ. βοιδόσουκο Πελοπν. (Γελίν.)
 βοιδόσουκο Θήρ.

Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σῦκο.
 Ὁ καρπὸς τῆς βοιδουσκηᾶς. Πβ. τὸ παρ' Ἡσυχ.
 «βούσυκα» τὰ μεγάλα σῦκα.

βοιδοσύρτης ὁ, ἀμάρτ. βοιδοσύρτης Πελοπν. (Κα-
 λάβρυτ. κ. α.)
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ σύρτης.
 Κλέπτης βοῶν. Συνών. βοιδοφάγος. Πβ. ἀλο-
 γοσύρτης 1.

βοιδοτόμαρο τό, σύνηθ. βοιδουτόμαρον Εὐβ.
 Ἄκρ.) Ἡπ. Μακεδ. κ. α. βοιδοτόμαρο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
 βοιδοτόμαρο Πελοπν. (Μάν.) κ. α. — Λεξ. Δημητρ.
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ τομάρι.
 Τὸ δέρμα τοῦ βοός. Συνών. βοιδοπέτσι 1.

βοιδότοπος ὁ, ἀμάρτ. βοιδότοπος Μῆλ. βοινότο-
 πος Κάρι.
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ τόπος.
 Μέρος τοῦ στάβλου, ὅπου μένουν οἱ βόες. Ἡ λ.
 ὑπὸ τὸν τύπ. Βοινότοπος καὶ ὡς τοπων. Χίος.

βοιδοτούλουμο τό, ἀμάρτ. βοιδο-τούλουμο Ρόδ.
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ τουλούμι.
 Ἄσκος ἀπὸ δέρμα βοός: Ἄσμ.
 Ἄ φέρω μάτια τὸ κερὶ καὶ μάτια τὸ λιβάνι
 καὶ μὲ τὰ βοιδο-τούλουμα ἂ κονβαλῶ τὸ λάδι
 (*α = θά).

βοιδοτριχιά ἡ, Πελοπν. (Βρέσθ.) βοιδουτριχιά
 Εὐβ. (Ἄκρ. Στρόπον.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ τριχιά.
 Σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου δεδεμένοι ἀπὸ τῶν κεράτων
 κατευθύνονται οἱ ἀροτῆρες βόες. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοι-
 δόσκοινο 1.

βοιδοτσαρούχο τό, πολλαχ. βοιδουτσαρ'χου Εὐβ.
 (Ἄκρ. Στρόπον. Ψαχν.) Μακεδ. κ. α.
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ τσαρούχι.
 Ὑπόδημα ἀπὸ δέρμα βοός.

βοιδοτσούλι τό, Ἡπ. βοιδουτσούλ' Ἡπ. βοι-
 δουτσ'λι Στερελλ. (Αἰτωλ.)
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ τσουλί.
 Βοιδόνευρο, ὁ ἰδ.

βοιδότσουλο τό, ἀμάρτ. βοιδότο'λου Θράκ. Σουφλ.
 βοιδότσιονλου Θράκ.
 Έκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ τσουλί.
 Τρίχινον ὕφασμα, διὰ τοῦ ὁποίου σκεπάζουν τὴν ρά-
 χιν τοῦ βοός κατὰ τὸν χειμῶνα διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ
 τὸ ψῦχος.

βοιδούδι τό, ἀμάρτ. βοιδούδ' Μακεδ. (Χαλκιδ.
 κ. α.) βοιδούδ' Μακεδ. (Χαλκιδ. κ. α.)
 Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βόιδι διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
 ταλ. - ούδι.
 Μικρὸς βοῦς: Ἄσμ.
 Τί νὰ ξίρα, πουλλοῦδι μου, νιγὼ πῶς θὰ πιθάνον
 νὰ σφάζον τὰ βοιδούδια μου ἄλλους νὰ μὴν τὰ ζέψῃ.
 Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδάκι 1.

